

Karjalan osa

(R. Nurminen)

Jean Sibelius

Laulu

Marcia (♩=100)

Kar - ja - lan

mie - - si! Kut-sun oot - - ku - ul - lut: Nou - sta on ai - ka - si ää - re - stä

työn. Yh - tei - sin voi - - min, het - ki on pi tul - lut, -

poi - sta - maan maa - sta tur - mi - on yön. Län - ti - nen vel - je - si

jouk - kohon uot - taa, vai - no - a va - sta - han tai - sto-hon käy

Vie - lä - kö vii - vyt? Tur - haan-ko luot - taa, vaa - ra - ko vie - lä ei

sil - mää - si näy? Vaa - - - ra - ko vie - lä ei sil - mää - si näy.

2. Etkö sä muista, Karjalan miesi,
Rutto jos rannoillas raivota saa,
Lähinnä itää on kotiliesi,
Täällä on ensiksi tuhkana maa.
Siksi sun aika on säiläsi nostaa
Yhtehen yhtyä toimintaan.
Nayttää kuin Karjala konnille kostaa,
Juuria jäytää ken syntymämaan.

3. Karjalan miesi! Aika on tullut
Koota jo joukkosi lippusi luo.
Vieläkö viivyt, kutsun oot kuullut:
Petturit maallesä turmion tuo!
Kansaasi uhkaa kalman kalpa,
Jos sinä hetkesi laiminlyöt.
Massa kun mataa joukkio halpa,
Idän ilkeän sillä on työt.

4. Karjalan arpa tuiskussa on seistä,
Silloin kun vaarassa on tämä maa.
Vaara jos vaatii, välkytä peistä:
Uhata ei maata petturit saa!
Karjalan miehet! Vapaus vaatii,
Velvoittaa veljien kärsimä yö.
Sankarihaamut haudoista haastaa:
Sortuuko tuhkaksi meidän työ?

5. Taatoiltas kalliin perinnön oot saanut
Veljesi henkensä uhrannut on.
Vuorosi tullut, rauha on laannut,
Kättesi nyt oisko ponneton?
Turvaksi nouse uljahin miehin,
Karjalan liedet ei kylmetä saa.
Suureksi Suomi, ehjäksi kansa,
Turmion tuottajat rajan taa.